

Arrest

nr. 258 488 van 20 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 februari 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 januari 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 oktober 2020 actualiseert de verzoekende partij de aanvraag vermeld in punt 1.1.

1.3. Op 11 februari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.01.2020 werd ingediend en op datum van 16.10.2020 werd geactualiseerd door:
(...)”*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen: De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene kwam op 25.02.2016 aan in België als niet begeleide minderjarige. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 29.03.2018 met beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot hij op 22.05.2018 een tweede asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 21.03.2019 met een beslissing beroep verworpen door de raad voor vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk één jaar en elf maanden voor de eerste en tien maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter opdat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, nu de gemachtigde van de bevoegde minister de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen” (RvS 10 oktober 2012, nr.220.932). Het vertrouwensbeginsel of het beginsel van goed bestuur impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12december 2005, AR C040157F, arrest RVV 229048 van 20.11.2019).

Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van “gelijkaardige dossiers” en het inroepen van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of

bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht .

Betrokkene verwijst naar de welbekende oorlogsomstandigheden in Afghanistan en de algemene on veilige situatie als buitengewone omstandigheid. Ter staving hiervan verwijst betrokkene naar volgende stukken: het Asyls Rapport, getiteld: 'Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul' van augustus 2017, een rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders waaruit zou blijken dat een terugkeer naar Afghanistan zeer zorgwekkend en gevaarlijk zou kunnen zijn, een verslag van het Migration policy institute, getiteld 'from forced migration to forced returns in Afghanistan' policy and program implication van November 2017 waarin zijn vrees bevestigd zou worden dat hij problemen zal ondervinden bij terugkeer, de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 waaruit zou blijken dat de veiligheidssituatie in Afghanistan er sterk op achteruit gegaan zou zijn sinds 2015 en het rapport van EASO Country of Origin Information 'Afghanistan Security Situation update' van mei 2018 waaruit zou blijken dat de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst precair zou zijn. Verzoeker meent dan ook dat niet van hem verwacht kan worden dat hij zich begeeft naar zijn land van herkomst waar de veiligheidssituatie een risico zou vormen. Echter, deze verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat betrokkene zelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden. Verzoeker haalt hier elementen aan die in essentie kaderen binnen een verzoek om internationale bescherming. Echter, het CGVS oordeelde tot tweemaal toe dat het voor betrokkene veilig is om terug te keren naar Afghanistan. In deze beslissingen werd specifiek onderzoek gevoerd naar het vluchtrelaas van betrokkene en naar de invloed van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan op de persoonlijke situatie van betrokkene. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. Uit de beslissing dd. 31.08.2018 blijkt dat: "(...) de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon (...). U brengt zelf geen elementen aan die dit zouden kunnen weerleggen." De vaststelling dat het commissariaat-generaal reeds twee maal oordeelde (op 28.03.2017 en op 03.09.2018, telkens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, respectievelijk op 29.03.2018 en op 21.03.2019) dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Afghanistan maakt een weerlegging uit van zijn bewering dat hij omwille van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder moeilijk zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Het louter voorleggen van algemene rapporten is onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene persoonlijk een risico loopt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr1.018). Wat betreft de verwijzing naar verwestering merken we op dat betrokkene op geen enkele wijze aantoont dat hij dermate verwesterd is dat hij niet meer zou kunnen aarden in Afghanistan, het land waarvan hij de nationaliteit heeft, waar hij geboren is, waar hij naar school ging en waar vrijwel zijn hele familie verblijft. Betrokkene legt geen enkel stuk voor waaruit dit zou moeten blijken. Een loutere bewering en verwijzing naar algemene rapporten is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering

naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij hier naar school ging. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: zijn OKAN rapport van schooljaar 2015-2016 en zijn rapport van het Centrum voor Leren en Werken van schooljaar 2018-2019 en zijn schoolattest betreffende schooljaar 2018-2019. Echter, het feit dat betrokkene hier school gelopen heeft, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die hem actueel verhindert terug te keren naar zijn land van herkomst. Uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene tot op heden schoolloopt maar wel dat hij hier voor het laatst naar school ging in schooljaar 2018-2019. Het feit dat betrokkene hier naar school is gegaan, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij als niet begeleide minderjarige naar België kwam wat zou impliceren dat hij zeer sterke banden ontwikkeld heeft met België waardoor van hem niet verwacht kan worden dat hij zou terugkeren naar Afghanistan. Echter, we stellen vast dat betrokkene niet aannemelijk waarom het feit dat hij hier als niet begeleide minderjarige toekwam, hem actueel verhindert om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij over een ruim familiaal netwerk beschikt in Afghanistan, bestaande uit zijn ouders, zijn twee broers en zijn twee zussen. Betrokkene verklaart zelf tijdens de asielpcedure dat zijn gezin welgesteld is. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om te kunnen van zeer sterke banden. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zou zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit.

Betrokkene toont niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen waardoor een tijdelijke terugkeer naar Afghanistan uitgesloten zou zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij aan VZW De Touter toevertrouwd werd en dat hij zelfstandig woont onder begeleiding van deze dienst. Betrokkene verduidelijkt of specificeert echter niet waarom dit feit een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene beroept zich op medische elementen als buitengewone omstandigheid, ter staving hiervan legt betrokkene één attest voor dd. 12.01.2018 van een cognitieve gedragstherapeut. Echter, we stellen vast dat dit attest dateert van meer dan drie jaar geleden en dat betrokkene nalaat de actualiteitswaarde van dit attest aan te tonen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar de herschikte kwalificatierichtlijn 2011/95/EU, deze kwalificatierichtlijn handelt over de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de vraag om internationale bescherming van betrokkene geweigerd werd op 28.03.2017 door het CGVS en dat deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 29.03.2018 en dat ook zijn tweede asielaanvraag geweigerd werd door het CGVS op 03.09.2019 en dat deze beslissing bevestigd werd door de RvV op 21.03.2019. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op deze richtlijn.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2016 in België zou verblijven, dat hij geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat hij zich de westerse waarden meer dan voldoende zou hebben eigen gemaakt, dat hij door zijn aankomst op minderjarige leeftijd een zeer sterke band met België ontwikkeld zou hebben, dat hij Frans zou spreken, dat hij werkwilbig zou zijn, dat hij een getuigschrift Zomerklap van het jaar 2016 voorlegt evenals twee verklaringen van instapniveau Altas, een vrijwilligersovereenkomst dd. 23.10.2019, een werkbelofte en verschillende getuigenverklaringen, dat hij zou blijf geven van een verhoogde onafhankelijkheid mede door het volgen van Nederlandse lessen, dat hij bewijzen zou voorleggen dat hij wel daadwerkelijk ingeburgerd zou zijn en dat hij dus wel degelijk geïntegreerd zou zijn) kunnen niet buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.4. Op 11 februari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“De heer:
(...)”*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“De overheid dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stoen op een correcte feitenvinding. De overheid dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Het aspect van een correcte feitengaring of voorlichting vormt een belangrijk element van het zorgvuldigheidsbeginsel. Een zorgvuldige besluitvorming impliceert immers dat de overheid op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot haar besluit komt.

Een zorgvuldige overheid dient er aldus op toe te zien dat de vergaarde feiten volledig zijn, en tevens juist worden verwerkt en beoordeeld.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte er verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij de motiveringsplicht heeft geschonden. Voor zover er sprake zou zijn van motieven kunnen ze evenwel de bestreden beslissing niet dragen.

Het dient te worden benadrukt dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een andere invulling geeft aan het begrip buitengewone omstandigheden dan de wet toestaat.

Uw Raad heeft reeds bij arrest nr. 226 086 van 13 september 2019 geoordeeld dat Dienst Vreemdelingenzaken de betekenis van het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ in de zin van artikel 9bis Verbljifswet (Vw) niet mag verengen tot omstandigheden die een gevaar voor het leven uitmaken of

een schending van artikel 3 EVRM. In casu lijkt de verwerende partij de voorwaarden van het verzoek om internationale bescherming en/of risico's op schending van artikel 3 EVRM te verwarren met de term buitengewone omstandigheden.

Verzoeker heeft bij de aanvraag o.a. de volgende bijzondere omstandigheden opgeworpen:

(i) Verzoeker stelde dat hij geïntegreerd is in de Belgische samenleving en voerde hij aan dat hij meer dan voldoende de westerse waarden zich eigen heeft gemaakt, waardoor een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk zou zijn.

(ii) Bij zijn aankomst in België op 26.02.2016 was verzoeker minderjarig, aangezien hij het land heeft verlaten op 1 januari 2016 toen hij nog 15 jaar oud was. Het feit dat hij destijds minderjarig was impliceert dan ook dat hij thans zeer sterke band heeft ontwikkeld met België. Het kan van hem geenszins worden verwacht dat hij terug kan keren naar Afghanistan.

Verzoeker leest geen concrete motieven inzake de verwestering van verzoeker en de gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer. Nochtans heeft verzoeker zijn verwestering aangetoond middels stukken, hetgeen niet lijkt te worden betwist. Verzoeker heeft verder middels rapporten aangeduid dat hij als een verwesterde jonge Afghaanse man een bijzondere omstandigheid heeft:

Verzoeker verwees immers naar het Asylos rapport 'Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul van augustus 2017. Ter zake dient het volgende in acht te worden genomen:

"Dr Anicée Van Engeland in her written response to Asylos on 11 June 2017 describes the stigma attached to having been returned from the West, explaining that "there is a clear rejection of those who have changed when abroad", citing changes such as embracing secularism, turning towards another religion or expressing their sexuality. "Society fears returnees as they are perceived as intoxicated by western values; some of the youngest ones even picked up an accent when speaking Dari or Pashto, making them foreigners in their own home country. There is a clear rejection of those who have changed when abroad: for example, some might have embraced secularism or might have turned towards another religion; other might have discovered their sexuality and became homosexuals. Such behaviours will be rejected and will cause rejection if not death. These young men who have spent time abroad have changed. Their cultural, religious and traditional compass has been altered at an age where one is flexible and resilient, making it a challenge for them to fit into existing societal structures. Some have learned another language or have adopted another religion; they have changed the way they dress or behave in society. They might have begun drinking alcohol. It is a real challenge for them to shed that skin and go back to the traditional ways. For example, when abroad, these young men had to make decisions by themselves on a daily basis, and without having the possibility to rely on a religious authority or the local jirga to provide guidance. They have become more individualist and empowered. The younger they are, the most difficult it is for them to re-integrate: a young Afghan male who arrived at 12 or 15 years old in the West usually attends school, makes friends, go out and grow up to be westernized. A return to Afghanistan is then a shock. Society doesn't look kindly on those young men and refuse association with them: this means that it is very difficult for these young men to find wives, for example. Attitude towards religion is often a problem for returnees: when living abroad, some Afghans might have discovered secularism or a more relaxed way of practicing Islam. They find themselves at odds with the rest of society when they are returned: they lost the habit of praying or fasting, got used to drinking alcohol, have learned to speak to women... Many of the young individuals I interviewed in Europe admitted they didn't pray or fast anymore. They have forgotten those rituals because the society they lived in had other rules"

Voorts verwees verzoeker eveneens naar een rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders, waaruit duidelijk blijkt dat een terugkeer naar Afghanistan zeer zorgwekkend en gevaarlijk kan zijn:

"The message is clear: deportations will increase, irrespective of the dangers to which people are exposed upon return. To effect these returns, European countries have arbitrarily called some areas of Afghanistan "safe," relying on the idea of an "Internal Flight Alternative" (IFA). In other words, the authorities recognise that the person's province of origin is dangerous, but expect them to live elsewhere in the country. For example, several European countries consider Kabul to be a safe place. However, UNAMA reports that the province continues to be the site of the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city, accounting for 19% of all civilian casualties in the entire country. The concept of IFA is both legally questionable and - in the case of Afghanistan — factually unsound. The UN Refugee Agency, UNHCR, as expressed serious reservations about the concept of IFA, which has no basis in the

Convention Relating to the Status of Refugees. Furthermore, UN and other expert reports make clear that civilian casualties and serious security incidents are occurring across Afghanistan, from North to South and East to West. The security situation is volatile and the multiple armed groups operating in the country are seeking to hold, capture or recapture territory. There is no credible possibility of durable IFA option. European countries' determination to return people to Afghanistan regardless of widespread insecurity, is clear in their efforts to deport vulnerable young people. This includes unaccompanied children, as well as young adults who originally reached Europe as unaccompanied children. Children face the same dangers as everyone in Afghanistan, but also face additional risks, of which the European authorities are aware. The EU funded, IOM-run "European Reintegration Network Programme for Afghanistan" has acknowledged the particular vulnerability of unaccompanied children returned from Europe, noting the complete absence of national legislation governing their care, or of local or international NGOs that could provide them with support."

Het rapport 'Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul' van augustus 2017 bevestigt verzoekers vrees:

"A further concern is that those returned after spending years in Europe, in particular formative teenage years would stand out. Though those returned may still speak Dari or Pashtu, their accents and comportment are different, and they do not have the local knowledge and experience necessary to assess and deal with risks. If they do not have family or friends in Kabul, they will not have the necessary guidance and advice on where to go and how to behave. This is as true in Kabul as in the provinces, since most of those displaced to Kabul have reproduced their village and social structures when resettling in Kabul[...]"

Dat verzoeker bij terugkeer mogelijk problemen zal ondervinden blijkt uit het volgende:

"The migrants and refugees who return to Afghanistan have varied reintegration needs, often depending on the conditions of their return. Research has shown that many individuals who are forcibly returned to Afghanistan face additional challenges and that many feel abandoned, stigmatized, and marginalized.⁴⁸ This section examines a few of the specific barriers migrants face to rebuilding a life in Afghanistan after return, as well as difficulties reintegration programs have encountered in seeking to meet these needs.

1. No Home to Return to: "I Am Afghan, but I Am Not Actually from Afghanistan"

Return policies usually seek to return migrants to their country of nationality. Yet for Afghans, decades of migration and displacement have complicated, and sometimes eroded, ties to their "home" country. In many cases, there is a clear distinction between one's homeland and one's home. Afghans who migrate to Europe may be travelling not from Afghanistan, but from another country of long-term residence.⁴⁹ In interviews with Afghan migrants in France,⁵⁰ for example, many had travelled to Europe after years of living as refugees or migrants in Iran. Those who are returned from Europe to Afghanistan may thus have few connections or networks in the country. Unaccompanied minors who grew up in Iran or elsewhere but are returned to Afghanistan are particularly at risk as they may never have lived in their "home" country. Without the proper support system, the return of these minors and young adults to Afghanistan is unsustainable."

De motivering inzake de verwestering van verzoeker als een bijzondere omstandigheid is gebrekkig. Verzoeker heeft aangetoond dat hij verwesterd is en de objectieve rapporten tonen aan dat hij bij terugkeer moeilijkheden zal krijgen. Ten onrechte stelt de verwerende partij dan ook dat het zou gaan om een loutere bewering en verwijzing naar algemene rapporten, terwijl verzoeker zijn verwestering heeft aangetoond. Het feit dat hij minderjarig was bij zijn aankomst in België en reeds enige tijd in België heeft verbleven toont aan dat hij een zeer sterke band heeft met België.

Inzake Afghanistan is het dan ook bijzonder vreemd dat de verwerende partij stelt dat verzoekers verwestering niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, terwijl de verwestering, noch de objectieve rapporten daaromtrent worden betwist. Gelet op het grote belang van de gevolgen voor verzoeker, kan de verwerende partij dit element niet zomaar naast zich neerleggen.

Hier moet verder worden opgemerkt dat de verwerende partij alle elementen apart beoordeelt en geen rekening houdt met de samenhang van de bijzondere omstandigheden: het feit dat verzoeker enige tijd in België verblijft, minderjarig was bij aankomst, inmiddels verwesterd is en werd toevertrouwd aan VZW De Touter waar hij in aanmerking kwam voor zelfstandig wonen. Verder heeft verzoeker een medisch

attest van een gedragstherapeut neergelegd. De verwerende partij stelt dat dit attest dateert van meer dan drie jaar geleden, maar verzoeker ziet niet in hoe dit zijn mentale problemen kan tegenspreken. Dit attest toont alleen maar aan dat verzoeker al zeer vroeg kwetsbaar was en nog steeds kwetsbaar is.

Wat betreft de plaatsing van verzoeker bij VZW De Touter heeft verzoeker in zijn aanvraag het volgende aangegeven:

'Verzoeker wenst ook een verklaring van CBA W toevoegen waarbij het volgende wordt meegedeeld:

"De dienst CBA W Tangram afdeling van vzw de Touter verklaart hierbij dat A.Q.R. (...) door de Intersectorale Toegangspoort/ITP van Antwerpen aan onze dienst werd toevertrouwd in het stelsel van Context Begeleiding in functie van Autonom Wonen na beslissing de dato 30.01.2018.

De jongere woont daarbij zelfstandig onder ambulante begeleiding van onze dienst.

Vanaf datum plaatsing kan de jongeren (indien hij/zij niet beschikt over een inkomen uit arbeid of erkende uitkering en minderjarig is) genieten van een verblijfssubsidie, uitgekeerd door de Vlaamse Gemeenschap. Bestuur Bijzondere Jeugdbijstand;

Dit inkomen is ongeveer gelijk aan het leefloon en bedraagt 29.93 Euro per dag. Dit systeem is van kracht sedert '92 en geldt voor alle jongeren geplaatst in het stelsel contextbegeleiding in functie van autonoom wonen in het kader van de Bijzondere Jeugdbijstand." (aanvraag 9bis)

Verzoeker heeft middels een verklaring aangetoond dat hij zelfstandig woont onder ambulante begeleiding van die dienst en dat hij een verblijfssubsidie uitgekeerd kreeg door de Vlaamse Gemeenschap, Bestuur Bijzondere Jeugdbijstand en dat dit systeem van kracht is sedert '92. Verzoeker begrijpt niet waarom dit element niet als een bijzondere omstandigheid wordt weerhouden. Immers, bij het verlaten van het grondgebied zou verzoeker geen verblijfssubsidie meer zou ontvangen.

Uit bovenstaande redenering blijkt dat de bestreden beslissing van de verwerende partij onvoldoende gemotiveerd is, minstens is er sprake van de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is gegrond."

3.1.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij voert in de aanhef van het enig middel onder meer de schending aan van "het beginsel van behoorlijk bestuur". Deze generieke term maakt echter geen duidelijke omschrijving uit van de geschonden geachte rechtsregels.

Het eerste middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure,

namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Vervolgens worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aanhaalt, besproken.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.1.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.1.6. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.7. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.1.8. De aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van de verzoekende partij van 27 januari 2020 bevindt zich in het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift enkele "bijzondere omstandigheden" herhaalt die zij bij haar aanvraag heeft opgeworpen, met name: "(i) Verzoeker stelde dat hij geïntegreerd is in de Belgische samenleving en voerde hij aan dat hij meer dan voldoende de westerse waarden zich eigen heeft gemaakt, waardoor een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk zou zijn. (ii) Bij zijn aankomst in België op 26.02.2016 was verzoeker minderjarig, aangezien hij het land heeft verlaten op 1 januari 2016 toen hij nog 15 jaar oud was. Het feit dat hij destijds minderjarig was impliceert dan ook dat hij thans zeer sterke band heeft ontwikkeld met België. Het kan van hem geenszins worden verwacht dat hij terug kan keren naar Afghanistan." In haar verzoekschrift citeert zij eveneens enkele rapporten die zij reeds in haar aanvraag heeft geciteerd, met name het Asylus rapport "Afghanistan: situation of

young male 'Westernised' returnees to Kabul van augustus 2017, een rapport van Amnesty International over terugkeerders van oktober 2017 en een rapport *"From forced migration to forced returns in Afghanistan, Policy and Program Implications"* van Migration Policy Institute van november 2017 en herhaalt zij dat daaruit duidelijk blijkt dat een terugkeer naar Afghanistan zeer zorgwekkend en gevaarlijk kan zijn.

3.1.9. In de bestreden beslissing wordt over de integratie in de Belgische samenleving, het eigen maken van de Westerse waarden, de aankomst in België als minderjarige, de sterke band die de verzoekende partij met België heeft ontwikkeld, de rapporten die zij in haar aanvraag heeft geciteerd evenals over de stelling dat een terugkeer zorgwekkend en gevaarlijk kan zijn, gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene kwam op 25.02.2016 aan in België als niet begeleide minderjarige. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 29.03.2018 met beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot hij op 22.05.2018 een tweede asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 21.03.2019 met een beslissing beroep verworpen door de raad voor vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk één jaar en elf maanden voor de eerste en tien maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

(...)

Betrokkene verwijst naar de welbekende oorlogsomstandigheden in Afghanistan en de algemene on veilige situatie als buitengewone omstandigheid. Ter staving hiervan verwijst betrokkene naar volgende stukken: het Asylos Rapport, getiteld: 'Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul' van augustus 2017, een rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders waaruit zou blijken dat een terugkeer naar Afghanistan zeer zorgwekkend en gevaarlijk zou kunnen zijn, een verslag van het Migration policy institute, getiteld 'from forced migration to forced returns in Afghanistan' policy and program implication van November 2017 waarin zijn vrees bevestigd zou worden dat hij problemen zal ondervinden bij terugkeer, de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 waaruit zou blijken dat de veiligheidssituatie in Afghanistan er sterk op achteruit gegaan zou zijn sinds 2015 en het rapport van EASO Country of Origin Information 'Afghanistan Security Situation update' van mei 2018 waaruit zou blijken dat de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst precair zou zijn. Verzoeker meent dan ook dat niet van hem verwacht kan worden dat hij zich begeeft naar zijn land van herkomst waar de veiligheidssituatie een risico zou vormen. Echter, deze verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat betrokkene zelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden. Verzoeker haalt hier elementen aan die in essentie kaderen binnen een verzoek om internationale bescherming. Echter, het CGVS oordeelde tot tweemaal toe dat het voor betrokkene veilig is om terug te keren naar Afghanistan. In deze beslissingen werd specifiek onderzoek gevoerd naar het vluchtrelaas van betrokkene en naar de invloed van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan op de persoonlijke situatie van betrokkene. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. Uit de beslissing dd. 31.08.2018 blijkt dat: "(...) de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon (...). U brengt zelfgeen elementen aan die dit zouden kunnen weerleggen." De vaststelling dat het commissariaat-generaal reeds twee maal oordeelde (op 28.03.2017 en op 03.09.2018, telkens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, respectievelijk op 29.03.2018 en op 21.03.2019) dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Afghanistan maakt een weerlegging uit van zijn bewering dat hij omwille van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder moeilijk zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Het louter voorleggen van algemene rapporten is onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene persoonlijk een risico loopt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico

loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr1.018). Wat betreft de verwijzing naar verwestering merken we op dat betrokkene op geen enkele wijze aantoont dat hij dermate verwesterd is dat hij niet meer zou kunnen aarden in Afghanistan, het land waarvan hij de nationaliteit heeft, waar hij geboren is, waar hij naar school ging en waar vrijwel zijn hele familie verblijft. Betrokkene legt geen enkel stuk voor waaruit dit zou moeten blijken. Een loutere bewering en verwijzing naar algemene rapporten is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020).

(...)

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij als niet begeleide minderjarige naar België kwam wat zou impliceren dat hij zeer sterke banden ontwikkeld heeft met België waardoor van hem niet verwacht kan worden dat hij zou terugkeren naar Afghanistan. Echter, we stellen vast dat betrokkene niet aannemelijk waarom het feit dat hij hier als niet begeleide minderjarige toekwam, hem actueel verhindert om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij over een ruim familiaal netwerk beschikt in Afghanistan, bestaande uit zijn ouders, zijn twee broers en zijn twee zussen. Betrokkene verklaart zelf tijdens de asielpcedure dat zijn gezin welgesteld is. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om te kunnen van zeer sterke banden. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zou zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit. Betrokkene toont niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen waardoor een tijdelijke terugkeer naar Afghanistan uitgesloten zou zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

(...)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2016 in België zou verblijven, dat hij geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat hij zich de westerse waarden meer dan voldoende zou hebben eigen gemaakt, dat hij door zijn aankomst op minderjarige leeftijd een zeer sterke band met België ontwikkeld zou hebben, dat hij Frans zou spreken, dat hij werkwilleg zou zijn, dat hij een getuigschrift Zomerklap van het jaar 2016 voorlegt evenals twee verklaringen van instapniveau Altas, een vrijwilligersovereenkomst dd.23.10.2019, een werkbelofte en verschillende getuigenverklaringen, dat hij zou blijf geven van een verhoogde onafhankelijkheid mede door het volgen van Nederlandse lessen, dat hij bewijzen zou voorleggen dat hij wel daadwerkelijk ingeburgerd zou zijn en dat hij dus wel degelijk geïntegreerd zou zijn) kunnen niet buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Door de elementen van haar aanvraag letterlijk te herhalen, slaagt de verzoekende partij er niet in om de motieven van de eerste bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten noch toont zij daarmee aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

In zoverre dat de verzoekende partij met haar betoog zou aansturen op een nieuwe beoordeling van de voorliggende elementen, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

3.1.10. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij meent dat uit de lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een andere invulling geeft aan het begrip buitengewone omstandigheden dan de wet toestaat, dat de Raad reeds heeft geoordeeld dat de verwerende partij het begrip "buitengewone omstandigheden" niet mag verenigen tot omstandigheden die een gevaar voor het leven uitmaken of een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dat de verwerende partij de voorwaarden van het verzoek om internationale bescherming en/of risico op schending van artikel 3 van het EVRM lijkt te verwarren met de term buitengewone omstandigheden.

Immers blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij heeft onderzocht of de aangehaalde elementen een buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt de beoordeling geenszins beperkt tot de vaststelling dat het niet gaat om omstandigheden die een gevaar voor het leven uitmaken of een schending van artikel 3 van het EVRM vormen. Het loutere gegeven dat de verwerende partij omtrent "*de welbekende oorlogsomstandigheden in Afghanistan en de algemene onveilige situatie*" in de eerste bestreden beslissing verwijst naar de beoordeling die werd gemaakt in het kader van eerdere verzoeken van de verzoekende partij om internationale bescherming evenals een onderzoek voert in het licht van artikel 3 van het EVRM doet geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij heeft onderzocht of er *in casu* sprake is van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de verzoekende partij haar aanvraag om verblijfsmachtiging kan indienen in het land van herkomst. De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het ontvankelijkheidsonderzoek in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet geen rekening mag houden met eerdere beslissingen omtrent verzoeken om internationale bescherming of in dit kader een toetsing kan maken in het licht van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst er verder op dat in de eerste bestreden beslissing tevens wordt gemotiveerd dat de verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan geen buitengewone omstandigheid vormt, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en de verzoekende partij geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn of dat zij zelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van haar persoonlijke situatie of omstandigheden. Daarnaast wordt geoordeeld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aantoont dat zij dermate verwesterd is dat zij niet meer zou kunnen aarden in Afghanistan, het land waarvan zij de nationaliteit heeft, waar zij geboren is, waar zij naar school ging en waar vrijwel haar hele familie verblijft, dat zij geen enkel stuk voorlegt waaruit dit zou moeten blijken, dat een loutere bewering en verwijzing naar algemene rapporten onvoldoende is om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Aldus blijkt geenszins dat de verwerende partij de voorwaarden van het verzoek om internationale bescherming en/of het risico op schending van artikel 3 van het EVRM lijkt te verwarren met de term buitengewone omstandigheden noch dat de verwerende partij het begrip "buitengewone omstandigheden" heeft verengd tot omstandigheden die een gevaar voor het leven uitmaken of een schending van artikel 3 van het EVRM vormen.

3.1.11. Waar de verzoekende partij stelt dat zij geen concrete motieven leest inzake haar verwestering en de gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer, dat zij nochtans haar verwestering heeft aangetoond middels stukken, hetgeen niet lijkt te worden betwist, dat zij middels rapporten heeft aangeduid dat zij als verwesterde jonge Afghaanse man een bijzondere omstandigheid heeft, en verwijst naar meerdere algemene rapporten, gaat de verzoekende partij voorbij aan de motieven van de eerste bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij, wat de verwijzing naar verwestering betreft, op geen enkele wijze aantoont dat zij dermate verwesterd is dat zij niet meer zou kunnen aarden in Afghanistan, het land waarvan zij de nationaliteit heeft, waar zij geboren is, waar zij naar school ging en waar vrijwel haar hele familie verblijft, dat zij geen enkel stuk voorlegt waaruit dit zou moeten blijken, dat een loutere bewering en verwijzing naar algemene rapporten onvoldoende is om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid, dat de elementen van lang verblijf en integratie,

waaronder het gegeven dat zij zich de Westerse waarden meer dan voldoende zou hebben eigen gemaakt, niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. Door voor te houden dat de motivering inzake haar verwestering als een bijzondere omstandigheid gebrekkig is, dat zij heeft aangetoond dat zij verwesterd is en de objectieve rapporten aantonen dat zij bij terugkeer moeilijkheden zal krijgen, blijkt dat de verzoekende partij het oneens is met voornoemde motieven doch slaagt zij er niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. In de mate dat de verzoekende partij meent dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat het zou gaan om een loutere bewering en verwijzing naar algemene rapporten, terwijl zij haar verwestering heeft aangetoond, dat het feit dat zij minderjarig was bij haar aankomst in België en reeds enige tijd in België heeft verbleven aantoont dat zij een zeer sterke band heeft met België, dat het dan ook bijzonder vreemd is dat de verwerende partij stelt dat haar verwestering niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kan worden, terwijl de verwestering, noch de objectieve rapporten daaromtrent worden betwist, dat gelet op het grote belang van de gevolgen voor haar, de verwerende partij dit element niet zomaar naast zich neer kan leggen, merkt de Raad op dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing geenszins betwist dat er sprake is van verwestering of van zeer sterke banden met België, doch meent dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aantoont dat zij dermate verwesterd is dat zij niet meer zou kunnen aarden in Afghanistan noch aantoont dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen waardoor een tijdelijke terugkeer naar Afghanistan uitgesloten zou zijn. Door louter voor te houden dat het bijzonder vreemd is dat haar verwestering niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kan worden, terwijl de verwestering, noch de objectieve rapporten daaromtrent worden betwist, dat gelet op het grote belang van de gevolgen voor haar, de verwerende partij dit element niet zomaar naast zich neer kan leggen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motieven van de eerste bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.1.12. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij alle elementen apart beoordeelt en geen rekening houdt met de samenhang van de bijzondere omstandigheden: het feit dat zij enige tijd in België verblijft, minderjarig was bij aankomst, inmiddels verwesterd is en werd toevertrouwd aan VZW De Touter waar zij in aanmerking kwam voor zelfstandig wonen.

De Raad merkt vooreerst op dat de verwerende partij alle elementen los van elkaar heeft beoordeeld, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan, alsook het geheel in ogenschouw heeft genomen doch heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij haar aanvraag niet kan indienen in het buitenland. Zoals blijkt uit onderhavig arrest, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij, de in de aanvraag aangevoerde elementen elk op zich en los van elkaar én in hun samenhang bekeken, op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft beoordeeld en tot de conclusie is gekomen dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die haar zouden toelaten om haar aanvraag ten uitzonderlijke titel in België in te dienen in plaats van via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verzoekende partij toont overigens niet aan op welke wijze de aanvoerde omstandigheden, niettegenstaande ze elk afzonderlijk niet aantonen dat de aanvraag niet kan ingediend worden in het buitenland, in samenhang wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormen.

In de mate dat de verzoekende partij concreet verwijst naar het feit dat zij enige tijd in België verblijft, minderjarig was bij aankomst, inmiddels verwesterd is en werd toevertrouwd aan VZW De Touter waar zij in aanmerking kwam voor zelfstandig wonen, merkt de Raad op dat uit de motieven, zoals vermeld in punt 3.1.9. en 3.1.14., blijkt dat deze elementen afzonderlijk werden beoordeeld en tevens in hun samenhang werden bekeken, met name doordat werd gemotiveerd dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden. De verzoekende partij slaagt er ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet in om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten noch maakt zij aannemelijk dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.1.13. De verzoekende partij betoogt verder dat zij een medisch attest van een gedragstherapeut heeft neergelegd, dat de verwerende partij stelt dat dit attest dateert van meer dan drie jaar geleden, dat zij niet inziet hoe dit haar mentale problemen kan tegenspreken, dat dit attest alleen maar aantoont dat zij al zeer vroeg kwetsbaar was en nog steeds kwetsbaar is. In de eerste bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt: *“Betrokkene beroept zich op medische elementen als buitengewone omstandigheid, ter staving hiervan legt betrokkene één attest voor dd. 12.01.2018 van een cognitieve*

gedragstherapeut. Echter, we stellen vast dat dit attest dateert van meer dan drie jaar geleden en dat betrokkene nalaat de actualiteitswaarde van dit attest aan te tonen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.” Het is niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat het voorgelegde attest dateert van meer dan drie jaar geleden en dat de verzoekende partij nalaat de actualiteitswaarde van dit attest aan te tonen zodat dit element dan ook niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, minstens maakt de verzoekende partij door louter te stellen dat zij niet inziet hoe dit haar mentale problemen kan tegenspreken, dat dit attest alleen maar aantoont dat zij al zeer vroeg kwetsbaar was en nog steeds kwetsbaar is het tegendeel niet aannemelijk. De verzoekende partij verduidelijkt geenszins op welke wijze *in casu* uit het door haar voorgelegde attest van drie jaar geleden een huidige medische problematiek kan blijken. Uit het attest, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt overigens niet dat het gaat om een permanente medische aandoening. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden, minstens toont zij niet aan, dat uit het attest blijkt dat zij nog steeds kwetsbaar is.

3.1.14. De verzoekende partij citeert in haar verzoekschrift het attest van VZW De Touter dat zij bij haar aanvraag om verblijfsmachtiging heeft gevoegd en stelt dat zij middels een verklaring heeft aangetoond dat zij zelfstandig woont onder ambulante begeleiding van die dienst en dat zij een verblijfssubsidie uitgekeerd kreeg door de Vlaamse Gemeenschap, Bestuur Bijzondere Jeugdbijstand en dat dit systeem van kracht is sedert 1992, dat zij niet begrijpt waarom dit element niet als bijzondere omstandigheid wordt weerhouden, dat zij immers bij het verlaten van het grondgebied geen verblijfssubsidie meer zou ontvangen.

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij aan VZW De Touter toevertrouwd werd en dat hij zelfstandig woont onder begeleiding van deze dienst. Betrokkene verduidelijkt of specificeert echter niet waarom dit feit een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet begrijpt waarom dit element niet als bijzondere omstandigheid wordt weerhouden. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd dat de verzoekende partij niet verduidelijkt of specificeert waarom het feit dat zij aan VZW De Touter werd toevertrouwd en dat zij zelfstandig woont onder begeleiding van deze dienst een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. De verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in dit motief te weerleggen of te ontkrachten noch toont zij aan dat dit motief foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Het gegeven dat zij bij het verlaten van het grondgebied geen verblijfssubsidie meer zou ontvangen, werd in de aanvraag niet uitdrukkelijk aangevoerd als reden waarom zij niet kan terugkeren naar het land van herkomst zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierover niet te hebben gemotiveerd. Het kwam immers aan de verzoekende partij toe om in haar aanvraag op duidelijke wijze uiteen te zetten welke omstandigheden het voor haar bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar Afghanistan om er haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Gelet op het niet uitdrukkelijk aanvoeren van het niet meer ontvangen van een verblijfssubsidie bij het verlaten van het grondgebied, heeft de verwerende partij niet foutief of kennelijk onredelijk geoordeeld dat de verzoekende partij niet verduidelijkt of specificeert waarom het feit dat zij aan VZW De Touter werd toevertrouwd en dat zij zelfstandig woont onder begeleiding van deze dienst een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Bovendien maakt de verzoekende partij, door louter voor te houden dat zij geen verblijfssubsidie meer zou ontvangen, geenszins aannemelijk dat zij niet tijdelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst om aldaar de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

3.1.15. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat aldus niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.16. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 49/2, §4, 55/4, §2, 57/7ter, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de medewerkingsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van de aanvraag tot regularisatie. Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van verwerende partij.

Dat immers de bestreden beslissingen, met name de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn genomen.

In arresten 77 128 en 77 130 van Uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van Uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten — enerzijds ‘een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht’ en anderzijds een ‘bevel om het grondgebied te verlaten’ een beslissing is die één en ondeelbaar is. Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld. Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

De objectieve informatie toont immers meer dan voldoende aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst precair kan worden genoemd. Ook de overheid kan de veiligheid van de burgers niet garanderen. Het geweld dat er door de terroristen uitgevoerd wordt, zorgt voor een onzeker bestaan in het land.

Artikel 3 EVRM bepaalt immers “niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218)

Er kan in de betreden beslissing geen enkele afdoende motivering worden rekening houdende met artikel 3 EVRM en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en de streek van afkomst van verzoekster.

Het is vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 3 EVRM niet alleen dient te worden onderzocht in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing. Verzoekster verwijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM:

“338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement des ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu'il a exercé un pouvoirs d'appréciation” (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland)

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden handeling. (EHRM, 21 januari 2011. MSS/België en Griekenland, §293 en 388).

Hieruit volgt dat de Belgische staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 EVRM aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden

waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM, 4 december 2008, Y./Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §75-76; EHRM, 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Dit onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en een mogelijke schending van artikel 3 EVRM werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

Van de verwerende partij kan er bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 EVRM, de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. situatie in Afghanistan. De verwerende partij heeft nagelaten dit te doen, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt.

Het is duidelijk dat door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar niet uit te sluiten is dat verzoekster hierdoor dreigt het voorwerp te zijn van een onmenselijke behandeling en schending van artikel 3, al dan niet in combinatie met artikel 13 EVRM. Het nadeel dat erin bestaat onderworpen te worden is evident ernstig en moeilijk te herstellen. Verzoekster herneemt in dit verband integraal de hoger aangehaalde elementen waaruit de schendingen van voormelde bepalingen duidelijk blijken.

Het middel is gegrond."

3.2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het tweede middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de tweede bestreden beslissing de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 49/2, §4, 55/4, §2, 57/7ter, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet evenals de "medewerkingsplicht" schendt.

Het tweede middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.2.3. De Raad herhaalt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De tweede bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De verzoekende partij meent dat de tweede bestreden beslissing is genomen met miskennis van de motiveringsplicht, omdat hierin niet wordt vermeld dat deze een gevolg is van de eerste bestreden beslissing, dat de weigering tot regularisatie duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld. Zij geeft vervolgens aan dat de motivering van het bevel strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende is omdat er nergens melding wordt gemaakt van de motivering van de eerste bestreden beslissing.

In de tweede bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, waarbij de verwerende partij verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Deze voorziene motivering in rechte en in feite is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. De verzoekende partij maakt verder geenszins aannemelijk dat deze motivering niet zou steunen op juiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk of onwettig zou zijn. Zij duidt verder ook niet waarom of op welke grond in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de motivering van de eerste bestreden beslissing zou dienen te worden hernomen of waarom naar deze beslissing diende te worden verwezen. Nu de Raad de samenhang aanvaardt tussen beide beslissingen en de verzoekende partij ook zelf de samenhang tussen beide beslissingen heeft herkend, heeft de verzoekende partij ook geen belang bij een uitdrukkelijke verwijzing in het bestreden bevel naar de eerste bestreden beslissing.

Het gegeven dat de verwerende partij pas overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten na de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet te hebben onderzocht en behandeld, betekent nog niet dat het bevel een loutere uitvoerings- of gevolgbeslissing is en niet op eigen juridische en feitelijke gronden kan berusten. Het betoog van de verzoekende partij dat de motivering van het bevel "*strijdig is met de instructies om het af te leveren*" mist de nodige duidelijkheid en kan in geen geval worden aangenomen.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering van de tweede bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan en meer specifiek in haar regio van herkomst, maakt zij *in casu* niet duidelijk waarop deze verwachting gesteund is, gelet op het feit dat de eerste bestreden beslissing genomen wordt nadat zij op de veiligheidssituatie in Afghanistan heeft gewezen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en de verwerende partij in voormelde beslissing, die op dezelfde dag ter kennis werd gebracht aan de verzoekende partij als het bestreden bevel, stelt dat het oordeel van de commissaris-generaal in de beslissingen van 28 (lees: 27) maart 2017 en 3 september (lees: 31 augustus) 2018, bevestigd door de Raad op 29 maart 2018 en 21 maart 2019, dat de verzoekende partij veilig kan terugkeren naar Afghanistan een weerlegging uitmaakt van de bewering dat zij omwille van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder moeilijk zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. In zoverre de verzoekende partij in het bestreden bevel nogmaals verwacht de motieven te lezen die terug te vinden zijn in de beslissingen van de commissaris-generaal en de arresten van de Raad en de eerste bestreden beslissing, ziet de Raad niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven. Het feit dat een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM dient te gebeuren bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat indien een dergelijk onderzoek reeds is gebeurd voor het nemen van een verwijderingsmaatregel, bijvoorbeeld in het kader van een verzoek tot internationale bescherming, er niet bijkomend dient onderzocht of gemotiveerd te worden omtrent een vermeende schending van deze bepaling. Waar de verzoekende partij verwijst naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en stelt dat er redelijkerwijze kan verwacht worden dat de verwerende partij in het licht van artikel 3 van het EVRM de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen baseert op actuele informatie, dat de verwerende partij nagelaten heeft dit te doen toont zij geenszins aan dat er tussen de beoordeling door de Raad op 21 maart 2019, waarnaar ook verwezen wordt in de eerste bestreden beslissing die op dezelfde dag genomen werd als het bestreden bevel, en het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 11 februari 2021, de *in casu* tweede bestreden beslissing, dermate ingrijpende wijzigingen hebben plaatsgevonden of nieuwe elementen aan het licht zijn gekomen waardoor de verwerende partij gehouden was hiermee in het licht van artikel 3 van het EVRM rekening te houden bij het nemen van de tweede bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.2.4. De verzoekende partij voert opnieuw de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel, zoals die beginselen werden uiteengezet in punt 3.1.4.

3.2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

3.2.7. De verzoekende partij stelt dat de objectieve informatie meer dan voldoende aantoont dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst precair kan worden genoemd, dat ook de overheid de veiligheid van de burgers niet kan garanderen, dat het geweld dat er door de terroristen uitgevoerd wordt, zorgt voor een onzeker bestaan in het land, dat in de tweede bestreden beslissing geen enkele afdoende motivering kan gelezen worden rekening houdende met artikel 3 van het EVRM en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en haar streek van afkomst, dat een onderzoek met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet alleen dient te worden onderzocht in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing, dat de verwerende bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moet doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling, dat hieruit volgt dat de Belgische staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 van het EVRM aanwezig is, dat het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing, dat een onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in de bestreden beslissing op geen enkele manier werd gerealiseerd, dat van de verwerende partij redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij, in het licht van artikel 3 van het EVRM, de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan, dat de verwerende partij heeft nagelaten om dit te doen.

3.2.8. Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat er *in casu* sprake is van een uitvoering van een gedwongen verwijdering.

3.2.9. Uit de beslissing van 11 februari 2021 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, blijkt dat de verwerende partij omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan en omtrent artikel 3 van het EVRM motiveerde als volgt:

“Betrokkene verwijst naar de welbekende oorlogsomstandigheden in Afghanistan en de algemene on veilige situatie als buitengewone omstandigheid. Ter staving hiervan verwijst betrokkene naar volgende stukken: het Asylos Rapport, getiteld: ‘Afghanistan: situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul’ van augustus 2017, een rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders waaruit zou blijken dat een terugkeer naar Afghanistan zeer zorgwekkend en gevaarlijk zou kunnen zijn, een verslag van het Migration policy institute, getiteld ‘from forced migration to forced returns in Afghanistan’ policy and program implication van November 2017 waarin zijn vrees bevestigd zou worden dat hij problemen zal ondervinden bij terugkeer, de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 waaruit zou blijken dat de veiligheidssituatie in Afghanistan er sterk op achteruit gegaan zou zijn sinds 2015 en het rapport van EASO Country of Origin Information ‘Afghanistan Security Situation update’ van mei 2018 waaruit zou blijken dat de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst precair zou zijn. Verzoeker meent dan ook dat niet van hem verwacht kan worden dat hij zich begeeft naar zijn land van herkomst waar de veiligheidssituatie een risico zou vormen. Echter, deze verwijzing naar de algemene situatie in

Afghanistan vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat betrokkene zelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden. Verzoeker haalt hier elementen aan die in essentie kaderen binnen een verzoek om internationale bescherming. Echter, het CGVS oordeelde tot tweemaal toe dat het voor betrokkene veilig is om terug te keren naar Afghanistan. In deze beslissingen werd specifiek onderzoek gevoerd naar het vluchtrelaas van betrokkene en naar de invloed van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan op de persoonlijke situatie van betrokkene. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. Uit de beslissing dd. 31.08.2018 blijkt dat: "(...) de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon (...). U brengt zelf geen elementen aan die dit zouden kunnen weerleggen." De vaststelling dat het commissariaat-generaal reeds twee maal oordeelde (op 28.03.2017 en op 03.09.2018, telkens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, respectievelijk op 29.03.2018 en op 21.03.2019) dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Afghanistan maakt een weerlegging uit van zijn bewering dat hij omwille van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder moeilijk zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Het louter voorleggen van algemene rapporten is onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene persoonlijk een risico loopt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr1.018). Wat betreft de verwijzing naar verwestering merken we op dat betrokkene op geen enkele wijze aantoont dat hij dermate verwesterd is dat hij niet meer zou kunnen aarden in Afghanistan, het land waarvan hij de nationaliteit heeft, waar hij geboren is, waar hij naar school ging en waar vrijwel zijn hele familie verblijft. Betrokkene legt geen enkel stuk voor waaruit dit zou moeten blijken. Een loutere bewering en verwijzing naar algemene rapporten is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020).

Voorts wijst de Raad erop dat in de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag genomen en betekend werd aan de verzoekende partij als het bestreden bevel, gewezen wordt, betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan en in haar streek van afkomst, op het feit dat de commissaris-generaal tot tweemaal toe oordeelde dat het voor de verzoekende partij veilig is om terug te keren naar Afghanistan, dat in deze beslissingen specifiek onderzoek werd gevoerd naar het vluchtrelaas van de verzoekende partij en naar de invloed van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, dat de vaststelling dat de commissaris-generaal reeds tweemaal oordeelde, onder verwijzing naar de beslissingen van de commissaris-generaal van 28 (lees: 27) maart 2017 en 3 september (lees: 31 augustus) 2018 en de bevestiging van deze beslissingen door de Raad op 29 maart 2018 en 21 maart 2019, dat de verzoekende partij veilig kan terugkeren naar Afghanistan, een weerlegging uitmaakt van de bewering dat zij omwille van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder moeilijk zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst.

In de voormelde beslissingen van de commissaris-generaal en de arresten van de Raad wordt een analyse gemaakt van de veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij de veiligheidssituatie in Kabul beoordeeld wordt, regio waarvan de verzoekende partij volgens haar verklaringen afkomstig is.

De Raad benadrukt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. In de zaak *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk* heeft het EHRM geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 226).

De verzoekende partij, die geen persoonlijke elementen aanbrengt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, doch zich op dit punt enkel beperkt tot de loutere stelling dat de objectieve informatie meer dan voldoende aantoont dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst precair kan worden genoemd, dat ook de overheid de veiligheid van de burgers niet kan garanderen en dat het geweld er door terroristen wordt uitgevoerd en zorgt voor een onzeker bestaan in het land, zonder dat zij toelicht waaruit deze 'objectieve informatie' blijkt, toont op geen enkele manier aan dat in de periode tussen de afwijzing van haar asielaanvraag op 21 maart 2019 en het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten er elementen zijn die een andere beoordeling dan deze door de bevoegde asielinstanties gemaakt en waarnaar ook verwezen wordt in de eerste bestreden beslissing kan verantwoorden.

Gelet op voorgaande vaststellingen toont de verzoekende partij niet aan welk belang zij heeft bij haar betoog dat het onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in de bestreden beslissing op geen enkele manier werd gerealiseerd, dat van de verwerende partij redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 van het EVRM, de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan.

3.2.10. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

3.2.11. In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM wijst de Raad erop dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds vastgesteld dat zij geen schending van voormelde bepaling aantoont.

Een schending van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.12. De verzoekende partij betoogt nog dat het bestreden bevel uiteraard het gevolg is van de negatieve beslissing van de aanvraag tot regularisatie, dat indien de regularisatieaanvraag wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden, dat beide bestreden beslissingen op dezelfde dag zijn genomen, dat uit de arresten met nrs. 77 128 en 77 130 van de Raad van 13 maart 2012 blijkt dat een beslissing die bestaat uit twee componenten één en ondeelbaar is en dit betekent dat bij de vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden en dat de weigering van de regularisatie dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij *in casu* dienstig kan verwijzen naar de arresten met nrs. 77 128 en 77 130 van de Raad, gezien *in casu* de eerste bestreden beslissing geenszins een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht is, volgt de Raad de verzoekende partij dat er een samenhang bestaat tussen de bestreden beslissingen. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, blijkt immers dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied

te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Afghanistan verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. Dit blijkt onder meer uit het feit dat beide beslissingen op dezelfde dag werden genomen, door dezelfde gemachtigde. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad is *supra* echter tot de conclusie gekomen dat het middel tegen de eerste bestreden beslissing ongegrond is, bijgevolg kan hieruit niet afgeleid worden dat er zou moeten overgegaan worden tot de vernietiging van het bevel.

3.2.13. Gelet op het voorgaande wordt een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk gemaakt.

3.2.14. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER